DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE

DIABETE.

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,

Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GEORGII BAIRD, S. S. T. P.

ACADEMIAE EDINBURGENAE PRAEFECTI;

NECNON

Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI Conſenſu,

Et Nobiliſſimæ FACULTATIS MEDICAE Decreto;

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS AC PRIVILEGIIS RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;

ERUDITORUM EXAMINI SUBJICIT

JACOBUS VERNON,
JAIMACENSIS,
SOCIETATIS REG. PHYS. EDINEN. S. H.
NEC NON,
SOC. AMERIC. PHYSIC. EDINEN. SOC. EXTRAORD.

AD DIEM 24 JUNII, HORA LOCOQUE SOLITIS.

—— *In a doubtful theme*
Engag'd I wander through myſterious ways.
ARMSTRONG.

EDINBURGI:
CUM PRIVILEGIO.
APUD ROBERTUM ALLAN.

M,DCC,XCVI.

BRITISH MUSEUM

VIRO ILLUSTRISSIMO,

THOMÆ NASMYTH, M. D. S. P. D.

JACOBUS VERNON.

Hanc occaſionem, vir mihi in primis grate et accepte, opuſculum hocce inaugurale tibi dicandi lubentiſſime arripio. Et cuinam alii præterea conſecrari debet; namque, te duce et auſpice, prima medicinæ elementa didici, et, in obſcuris et perplexis, facem mihi præferre volens et amicus nunquam recuſaſti? Omnia bona et proſpera, per totum vitæ decurſum, tibi tuiſque abunde contingant, et pro certo crede, me tuæ amicitiæ ſtabilis et intemeratæ nunquam fore immemorem.—Vive valeque.

Idibus Junii, 1796, *Edinburgi, dabam.*

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

DIABETE.

JACOBO VERNON, Auctore.

HIC morbus antiquos non latuiſſe videtur. Non obſcure a Celſo depingitur. Quanquam hodie haudquaquam frequenter ſemet oſtendit; olim tamen multo rarior fuiſſe videtur. Etenim duos ejus caſus tantum vidit Galenus, quanquam,

multos in annos, Romæ medicus fuit primarius. Complures auctores, e tempore Celſi, eum ſunt executi. Quod vero notabile, nemo, ante Williſium, dulcedinis urinæ mentionem fecit. Cæterum ex quo hanc proprietatem monſtravit, in pleriſque ejus exemplis fuit notata.

DEFINITIO MORBI.

" Urinæ præternaturalis, copia immodica, profuſio chronica *."

Duæ ſpecies idiopathicæ a noſologis diverſis fuerunt enumeratæ.

1. " Diabetes (Mellitus) cum urina odoris, coloris et ſaporis mellei."

2. " Diabetes

* Culleni Gen. Morb. G. LXII.

2. " Diabetes inſipidus, cum urina limpida, non dulci."

Prior, ut ſupra fuit comprehenſum, multo frequentius ſemet oſtendit, et ea eſt, de qua potiſſimum verba faciemus. Poſterior tam raro accedit, ut Cullenus celeberrimus, unam ſpeciem idiopathicam tantum eſſe, exiſtimare ſibi in animum induxerit. Cum vero ipſe poſtea unum ejus exemplum viderit, quod nulli alii morbo potuit referri; et quidam alii alia notaverint, eam retinendam judicavi.

HISTORIA.

Morbus plerumque gradatim accedit, et aliquamdiu ſubeſſe ante poteſt, quam ad eum attenditur. Quod ſignum primum notari conſuevit, id plerumque eſt frequens urinam reddendi deſideri-

um ; et quantitas ſolita major excernitur. Quantitas urinæ et deſiderium potus ex æquo increſcunt. Os gradatim magis magiſque areſcit, et ſaliva eſt albida, viſcida et ſpumoſa, et ad eam expuendam admodum pronus eſſe videtur ægrotus. Contra, vir illuſtris, fide ſumma digniſſimus, mihi affirmavit, ſe os humidum ſemper offendiſſe, licet ſitis, eodem tempore, non modica foret. Quæ urinæ quantitas excernitur, ea, ſupra fidem, augetur. Sitis, ſub initia, modica. Auctus ejus profluvio urinæ, pro rata ratione, reſpondet. Prout ſitis intenditur, calor ſolito major in viſceribus abdominis percipitur, qui, morbo progrediente, ægrotum magnopere torquet, et doloribus ſtipatur, qui ſemet ad regionem lumborum extendunt. Poteſtas urinæ, in ſpatium temporis diuturnius, retinendæ, gradatim diminuitur, et ſenſus doloris ægrotum, ex intervallis breviſſimis, eandem excernere ſæpe cogit. Cutis areſcit, et ſquamoſa fit ; et ulcera, in partibus corporis diverſis, ſuboriuntur, quæ ſanatu difficillima ſunt, ad ſanitatem reductum recente mox excipiente. Alvus plerumque

que adſtricta eſt ; et appetitus cibi ſolidi, qui, ſub initia, permagnus eſt, prout morbus progreditur, decreſcit, donec, ad extremum, alimentum omnigenum averſetur ægrotus. Nihilominus tamen magna inquietudo, in regione ventriculi, cum ſenſu eſuriei perpetuæ, percipitur. Vires gradatim diminuuntur, et notæ debilitatis ſeſe manifeſte oſtendunt. Tumores œdematoſi in partibus corporis diverſis, ut in femoribus, cruribus et pedibus, noctem verſus præſertim, apparent ; ſed, mane appetente, rurſus decedunt. Si ægrotus, in ſpatium temporis etiam brevius, excretionem urinæ cohibeat, tumores aliarum partium, ut lumborum, teſtium, &c. oriuntur, et ſemet diffundunt. Signa nonnunquam aſcitæ in conſpectum veniunt, adeo ut fluctuatio in cavo abdominis plane percipi poſſit. In quinque aut ſex dies manet, et deinde gradatim decedit, et iterum, ex aliquo brevi intervallo, redit, morbum primarium vel idiopathicum nulla ex parte mutans. Volæ manuum plantæque pedum frequenter caleſcunt ; quod ſignum, noctem verſus, augetur. Si ſudor, quod quidem

raro

raro incidere videtur, ſub initium noctis, prorumpit, nonnunquam univerſus eſt, et odorem ſubacidum ingratum habet. Pulſus arteriarum octoginta vel nonaginta, intra minutum, plerumque non excedunt; ſed, per hecticos paroxyſmos, qui fere ſemper, morbo provectiore, accedunt, multo frequentiores evadunt, centies et quindecies, vel centies et vigeſies, ſingulis minutis, micantes. Corpus ſqualidum macrumque evadit, mens inquieta et mutabilis, cum aliquanto mœſtitiæ, quod nullo modo depelli poteſt. Omnibus hiſce ſignis increſcere pergentibus, convulſiones tandem accedunt, et mors miſeriarum ægroti finem facit.

Signa aliquando, ab initio uſque, violenter urgent, et ægrum, ſpatio quinque aut ſex hebdomadarum, conſumere poſſunt; plerumque vero tardiſſime progrediuntur, et morbus, in annos, producitur, antequam ægrotum occidit.

Quantitas urinæ totum cibum potionemque plerumque excedit. Interdum tanta eſt, ut, pauculis diebus,

diebus, pondus totius corporis plus quam adæquet, adeo ut mors haud dubie ei inferretur, niſi hæc differentia ingeſta inter et excreta, per aliquem fontem externum penſaretur, et nullum alium, præter abſorptionem cutaneam, novimus.

Urina non tantum quantitate, ſed etiam dotibus, præternaturalis eſt. Namque ſpecies diverſas præ ſeſe fert, ſapore et odore admodum varia. In priore ſpecie, vel diabete mellito, odorem et ſaporem ſubdulcem habet, et evaporata quantitatem materiæ ſaccharinæ præbere plerumque reperitur. Color ejus nonnunquam opacus eſt, et miſturam mellis et aquæ dilutiſſimam refert. Plerumque tamen omnino pellucida eſt, et nonnihil flavæ viriditatis ſingularis exhibet, ſub certa luce ſpectata. Servata nihil ſedimenti plerumque oſtendit. Aliquando pellicula in ſuperficie formatur. Urina ægroti, qui, æſtate anni 1794, curæ viri clariſſimi Doctoris Gregory, in cubiculo clinico Noſocomii Regii Edinenſis, ſemet mandaverat, ſequentes dotes habere reperiebatur. Novem ejus unciæ, evaporationi

porationi ſubjectæ, unam materiæ ſaccharinæ conſtanter edebant, quæ odorem omnino eundem, ac mel, habebat. Quod ſuperfuit, in igne omnino conſumebatur. Nullo cereviſiæ cremore ei adjuncto, fermenteſcebat, et liquores igitur ſpirituoſi ex ea, per deſtillationem, eliciebantur. Nullam mutationem in colorem rubrorum et cæruleorum vegetabilium infuſorum edebat. Vapores nullos alkali volatilis emittebat, calce viva, vel alkalinis fixis ei admiſtis. Gravitas ejus ſpecifica aquæ propriæ, ut 1 : 0407, et urinæ ſanæ, ut 1 : 0106, reſpondebat. Colorem uſitatum habebat, ſed propemodum odoris expers erat.

In ſpecie altera, vel diabete inſipido, nihil ſaporis dulcis habet, ſed urinam communem vehementer redolet. Non ſaporis dulcis eſt, et forſitan, evaporata, nihil materiæ ſaccharinæ edit. Quod vero dolendum eſt, nulla experimenta in eam adhuc fuerunt inſtituta.

INCI-

INCISIONES CADAVERUM.

Utilitatem harum, in lumine naturæ plerorumque morborum offundendo, magnam esse omnes hodie una voce confitentur; quanquam, quod magnopere dolendum, naturam diabetis parum hucusque illustrarunt. Petrus Parvius memoriæ prodit, renes puellæ, quæ hoc morbo, in aliquot annos, laboraverat, præter consuetudinem flaccidos, et colore cinereos, fuisse repertos, et sanos rubore non adæquasse. Quinetiam celeberrimus Hoffmannus exemplum posteris tradendum curavit, ubi, cadavere hominis, qui hoc morbo diu fuerat conflictatus, dissecto, concreta calcarea, in viis uriniferis inhærentia, fuerunt reperta; ubi dexter ureter magnopere dilatatus; ubi dexter ren insuper magnitudinem naturali et sana duplo majorem sibi fuerat adeptus. Reliqua abdominis viscera

quoque interdum morbo laborare reperiuntur, præſertim hepar. Hoc in cauſa eſſe videtur, cur Meadius celeberrimus, et plerique alii medici, exemplum ejus ſecuti, ſedem hujuſce morbi in hepate, non in renibus, eſſe poſuerint. Vir ingenioſiſſimus, Doctor Myers, qui optimam hujus morbi hiſtoriam, quam adhuc offenderimus, tradit, inciſionem cadaveris cujuſdam, qui cum hoc morbo, longum in tempus, colluctatus, et tandem, in conclavi clinico, viro illuſtriſſimo Doctore Home ægros curante, fuerat mortuus, accuratiſſime verbis ſequentibus deſcribit. "Renibus patefactis," inquit ille, "ſiniſter præter conſuetudinem amplus, et ſubſtantia mollis. In duas partes æquales, ad lineam horizontalem, diviſus, nihil fere pelvis, quæ ex toto propemodum fuit deleta, oſtendit, et nihil amplius potuit videri, quam ureter certæ ſubſtantiæ ejus parti adjunctus. Tubuli uriniferi, quam ſanitate ſubſtante, multo minus evidentes et manifeſti fuerunt. Dexter, eodem modo inciſus, ſpeciem magis ſanam et naturalem præ ſeſe tulit, et pelvis uſitatam magnitudinem habuit. Ureteres

non

non, præter naturam, adaucti. Subſtantia utriuſque renis odorem emiſit ſubacidum. Omnes et meſenterii et meſocoli glandulæ intumuerant, colore pallidæ, ſubſtantia modice firmæ. Syſtema meſenterii ſanguiferum aliquantum adauctum. Hepar ſpecie ſanum et naturale fuit, ſed nonnullis in locis, colo firmiter adhæſit. Nulla lymphatica in veſica urinaria, quæ tunicis, præter conſuetudinem, valida fuit, potuerunt notari. Reliqua abdominis et thoracis viſcera omnes ſanitatis notas habuerunt *."

DIAGNOSIS.

Si omnes hujuſce morbi æque, ac hæc, partes clare forent, morbis ſimpliciſſimis, quos noverimus, poſſet adnumerari. Urina, copia immodica, profuſa, et ſitis permagna ad hunc morbum a quo-

 libet

* Vide Doctoris Myers Diſſert. M. Inauguralem, Edin. anno 1779 editam.

libet alio ſecernendum plane ſufficiunt. Unicus quidem morbus, quocum confundi periclitatur, eſt urinæ incontinentia. Si vero notaverimus, quod deſideria urinam reddendi, in diabete, licet frequentiora et manifeſte morbida ſint, animi imperio parent, ſed, in urinæ incontinentia, ei obedire conſtanter recuſant; nihil difficultatis omnino in illo ab hac diſtinguendo reperire valebimus.

CAUSÆ REMOTÆ.

Pleræque ex his, quæ ab auctoribus recenſitæ fuerunt, tales ſunt, quales debilitatem faciendo, et aſſimilationem alimenti diminuendo vel retardando, agunt. Quinetiam non pauculæ ex his, curſum humorum renes verſus faciendo, effectus ſuos edunt, et, ut materia nutriens e corpore prius evacuetur, quam rite fuit concocta et aſſimilata, faciunt.

a.—Uſus liquidorum cujuſlibet generis, ut theæ, liquorum ſpirituoſorum, aquarum mineralium, &c. nimius ventriculum diſtenſione, quam faciunt, debilitare poteſt. Duo priora vero præſertim ventriculo, quod neminem latet, poteſtate ſua narcotica valentiſſima, vires, modum in mirum, convellunt. Hoc modo concoctio et aſſimilatio lædi poſſunt, et experientia quotidiana evidentiſſime demonſtrat, quantitatem urinæ nimis eorum, præſertim ſi calida fuerint, ſumendo plurimum augeri.

b.—Evacuationes immodicæ. — Hujuſcemodi ſunt, profluvium urinæ, diureticis acribus aliiſque irritantibus, renibus admotis, factum; magnæ ſanguinis detractiones, nimiæ ſeminis excretiones, &c. quæ, per magnam debilitatem, quam haud dubie progignunt, poteſtates aſſimulantes debilitare periclitantur. Igitur quantitas materiæ ſaccharinæ, præter conſuetudinem, magna in ſyſtemate accumulabitur, renibus ſtimulo erit, excretionem urinæ augebit, et una cum ea præmature deſcendet.

c.—Defa-

c.—Defatigatio.—Compertum habemus, corpus, pleriſque in exemplis, modica exercitatione corroborari. Si vero non citra defatigationem ſit, eam debilitas et irritabilitas haud dubie excipient. Hinc, ob rationem modo poſitam, labor durus; curſus, equitatio et ambulatio nimia, diabetem movere periclitantur. Nec hoc mirandum eſt, ſi principia ſupra comprehenſa reſpiciantur.

d.—Frigus.—Si corpori, in ſpatium temporis breve, et modice, applicetur, id univerſum corroborat, et circuitum humorum, in vaſis cutis extremis, liberum promovet, ut rubor hujus evidenter oſtendit. Si vero intenſius ſit, et, in tempus diuturnius, corpori admoveatur; vel ſi, a minore ad majorem gradum ſubito tranſeatur, res longe aliter ſeſe habet. Effectum ſedantem plane edit. Quod cum incidit, actio vaſorum cutis diminuitur, et, ob conſenſum magnum, qui eam inter et ventriculum intercedit, hic perturbari, et ita concoctio depravari et diminui periclitatur. Quinetiam,

ob

ob perſpirationem cohibitam, impetum humorum renes verſus adauget.

e.—Affectus animum contriſtantes.—Hujuſcemodi ſunt metus, mœſtitia, &c. quæ, ut neminem fugere poteſt, corpus plurimum debilitant, et organis concoctioni inſervientibus potiſſimum nocent. Pallor quidem faciei, aliarumque corporis partium externarum, circuitum humorum ibi diminui plane evidenterque oſtendit. Denique excretio urinæ adaucta, quæ affectus animi hoc genus nonnunquam comitatur, eos copiam humorum inſolitam ad renes deducere, ultra omnem dubitationem, teſtatur.

Hæ ſunt cauſæ præcipuæ, quæ, ut diabetis genitrices, fuerunt commemoratæ. Nonnihil vero amplius ad morbum excitandum neceſſarium eſſe videtur; namque eas omnes corpori, ſingulis diebus, admoveri, et nullum tamen effectum edere reperimus. Et plerumque quidem nullæ aliæ detegi poſſunt.

CAUSA

CAUSA PROXIMA.

Multæ opiniones diverſæ, ſuper natura hujuſce morbi, poſteris traditæ fuerunt ; nulla tamen earum ad omnia ejus phœnomena ſatis lucide exponenda ſufficit.

Joannes Dolæus, in ſua Encyclopœdia Medica, unius, quæ a vi imaginandi ſola potuit proficiſci, et omnino improbabilis mentionem injicit. " Tubulos," ait ille, " iſtos per omentum ex fundo ſtomachi prodeuntes nimis laxatos culpo ; per hos enim patentiores ductus, ſine mora, pergit ad renes, quicquid eſt potulenti ; ad cor enim potus, in diabete, non poteſt deferri, quia impoſſibile eſt, potum per cor ita ſtatim tranſire, et cum ſanguine ad renes deferri, &c. *:

Quod

* P. 583 et ſeq.

Quod vero hanc opinionem ex toto convellit, eſt hoc, quod nulli ex anatomicis, quos hocce ſeculum viderit, accuratiſſimis ullos ex hiſce tubis unquam videre valuerint. Et error omnino anilis eſt, opinari, potionem, ad renes uſque, via cordis, æque cito eodemque tempore, non poſſe tranſire. Namque vaſa lactea quemlibet liquorem, ventriculo receptum, æque cito, ac hi tubuli, abſorberent, ſi revera exiſterent, et æque cito ad cor propellerent; adeo ut non tardius, vel propemodum æque celeriter, in veſicam uriniferam, deferretur, ac, per hoſce tubulos, devehi poſſet, et ſanguinem, eodem fere momento, ingrederetur, ſive hac, ſive illa ratione proveheretur. Et, quod compertum habemus, ſanguis totius corporis, ſpatio minutorum quinque, per utrumque ventriculum tranſire conſuevit.

Eadem autem argumenta cum opinione, a juvene claro Carolo Darwin prolata, ex æquo pugnant.

Williſius celebris* memoriæ prodit, morbum a ſanguine diſſoluto, vel lympha coagulabili et craſſamento non rite commiſtis oriri. Cæterum partes, unde ſanguis conflatur, nunquam a ſe invicem diſſociantur, niſi lympha ipſa coagulabilis, quæ omnes inter ſeſe conjungat, et ſpiſſitudinem illis juſtam conciliet, ſit diſſoluta. Quod ſi incidit, nullam cauſam juſtam videre poſſum, cur humores non ex omnibus vaſis, excernentibus æque, ac e renibus propriis, effundantur, ut in morbis, qui ad putredinem multum vergunt, incidere conſuevit.

Junckerus ingenioſus actionem vaſorum renum ſecernentium, admodum abnormem, pro cauſa hujuſce morbi proxima habet, quæ, eo judice, ut non ſolum ſerum, ſed etiam lympha, a pinguedine liquefacta deducta, in tubulos uriniferos, magno cum impetu, propellatur facit †. Quin actio vaſorum renum ſecernentium abnormis moveatur, ambigi nequit. Hanc vero cauſam morbi ſolam non eſſe,

* Oper. tom. II. p. 90.

† Conſpect. Med. p. 799.

esse, hinc evidentissime patet, quod sæpissime semet ostendit, verum diabetem idiopathicum minime procreans.

Listerus*, contra, morbum non ab ullo renum vitio, sed ab ardore ventriculi et intestinorum intenso, qui potiones, utcunque lenes sint, vi admodum diuretica acrique impertiri potest, oriri affirmat. Hanc opinionem vero ut refellamus minime necesse est; namque nulli alii fundamento, quam theoriæ meræ futilique, innititur. Et postea ostendemus, ardorem ventriculi et intestinorum non excretionem urinæ adauctam facere, sed ab eadem, ut merum effectum, recta proficisci.

Denique Boerhaavius† celeberrimus, qui facile pro lumine sui seculi præcipuo medico habebitur, diabetem nimiæ arteriarum renalium, quæ urinam secernunt, laxitati et debilitati referri debere affirmat. Quinetiam huic humores dilutiores adjungit.

* Exercit. Medic. p. 64.

† Prælect. Acad. tom. III. p. 174.

jungit. Prior cauſa quidem morbum aliquando gignere poteſt; ſed nulla ratio ſubeſſe videtur, cur humores morbide tenues eſſe credamus. Namque urina, non raro, aliquamdiu ſervata, ſerum lacve dilutius, etiam nonnunquam, refert. Quod tantum abeſt, ut urinam ſolita tenuiorem, ut, contra, eandem, præter conſuetudinem, craſſam eſſe teſtetur.

Denique vir celeberrimus, Doctor Cullen, in prælectionibus ſuis practicis, cauſam hujuſce morbi triplicem eſſe poſſe contendit.

1. Nimium ſanguinis renes verſus impetum.

2. Laxitatem vaſorum renum ſecernentium, præter conſuetudinem, magnam.

3. Conditionem ſanguinis certam, quæ, ut e renibus nimis copioſe effundatur, facile poteſt facere.

Duas priores ad phænomena morbi explicanda minime ſufficere jam vidimus. Igitur tantum opus eſt,

eſt, ut animum ad poſtremam conſiderandam adjungamus. Hanc revera incidere, minime poteſt negari. Vir celebris, Doctor Dobſon, eam ab aſſimilatione imperfecta pendere probabile reddidit. Quo vero notitiam hujuſce morbi naturæ claram habeamus, in quonam hæcce imperfectio conſiſtat, ſciamus oportet. Hoc vero omnino ignotum eſt, et ita reſtet oportet, donec plus luminis, quam in præſentia, argumento fuerit offuſum.

EXPLICATIO PAUCULORUM E SIGNIS PRÆCIPUIS.

1. Quantitatis urinæ, quæ excernitur, magnæ. Hanc a nullo alio fonte, quam ab humoribus ipſis diſſolutis, cum ingeſta tantopere excedat, oriri poſſe multi ſibi in animum induxerunt. In hoc vero, ex toto decipiuntur; namque nullæ notæ ſunt in morbo reperiundæ, quæ humores colliquefactos eſſe probant. Immo, contra, urina calori,

qui

qui ut ebulliat facit, objecta minime cogitur*, quod nihil lymphæ coagulabilis ei ineſſe plane et evidenter oſtendit. Namque hæc reliquarum ſanguinis partium vinculum eſt; et, cum nihil hujus in urina diabetica reperiatur, reliquæ partes diſſolvi nequeunt, ſed per hujus præſentiam conjunctæ tenentur. Origo igitur unica, unde tanta urinæ quantitas derivari poteſt, eſt abſorptio cutanea. Aer enim ſemper tanto humore repletur; ut magnæ ejus quantitates non abſorberi non poſſint. Denique vis lymphaticorum cutis abſorbens, hoc in morbo, multum intendi videtur.

2. Magnæ ſitis; quantitatis ſalivæ exiguæ, caloris ventriculi et inteſtinorum, cutis ſiccæ. Compertum autem habemus, una ſecretione præter naturam adaucta, reliquas, pro rata ratione, diminui ſolere. Jam vero vidimus, omnes cauſas, quæ diabetem movent, ad ſecretionem urinæ augendam plane conferre. Idcirco minime mirandum eſt, ſecretionem, in reliquis partibus, diminui. Unde omnia ſigna, ſupra comprehenſa, recta profluunt; et

* Vide Dobſon's Experiments, L. M. Obſerv.

et violentia eorum, ut experientia docet, quantitati urinæ excretæ, pro rata ratione, reſpondet.

3: Odoris ſudoris ſubacidi. Cum tanta materiæ ſaccharinæ quantitas in ſanguine contineatur, cumque hæc ad fermentationem omnigenam proclivis ſit, et nonnihil hujus, etiam intra corpus, forſitan ſubeat, minime mirandum eſt, humores excretos odore ſubacido, fermentationis vinoſæ progenie, eſſe imbutos. Si vero de fermentatione hujuſcemodi, intra corpus, dubitetur, quidnam, quæſo, obſtat, quominus ſudor, cum jam prorupit, veſtimentis cohibitus, et ei calori, qui nunquam non in ſuperficie corporis offendendus, objectus fermentationem hic ſubeat, et ſudorem ſubacidum, de quo agitur, progeneret?

4. Dotium urinæ præternaturalium. Hæ autem dulcedine et magna materiæ ſaccharinæ quantitate continentur. Illa ab hac evidentiſſime pendet. Nonnulla quidem ſunt exempla, ubi dulcedo omnino deeſt. Hoc incidit, cum vires concoctri-

ces

ces non multum debilitatæ ſunt, et alimenta ſumpta in chylum bonum nutrientemque converti pergunt. Cum vero poteſtates aſſimilantes magnopere infractæ ſunt, chylus non amplius rite concoquitur, et proceſſus fermentationis, cui, intra corpus, objici videtur, non ultra ſtadium vinoſum progreditur. Hinc materia ſaccharina, quæ alimentis, potiſſimum vegetabilibus, ineſt, utpote quæ corpori nutriendo inſervire non diutius apta ſit, in totum ſyſtema diffunditur, renibus ſtimulo eſt, et una cum urina deſcendit, hanc ſapore dulci impertiens.

5. Tumorum, qui in partibus inferioribus ſemet oſtendunt, hydropicorum, et corporis emaciati. Hæc ſigna autem adeo plana intellectuque facilia ſunt, ut vix ullius explicationis indigere videantur. A debilitate originem plane deducunt, quæ nunquam in corpore, tanto urinæ profluvio laborante, et tantum materiæ ſaccharinæ, quæ ad id alendum a natura deſtinatur, ſingulis diebus, immo ſingulis momentis, perdente deeſſe poteſt. Et eadem quidem

quidem ſigna, ſub finem omnium morborum ab infirmitate proficiſcentium, ſemet oſtendunt. Tumores hydropici in partibus inferioribus oriuntur, quod humores ibi, contra gravitatem ſuam, aſcendant neceſſe eſt. Igitur difficilius propelluntur, et accumulari periclitantur.

PROGNOSIS.

Eventus morbi fauſtus vix unquam tuto præſagiri poteſt. Per ſtadia maturiora, nonnunquam depulſus fuiſſe dicitur. Et exemplum ad notitiam meam nuper pervenit, ubi, pneumonia accedente, dulcedo urinæ ſublata eſt; ſed poſtea omnia ſigna, diabeti propria, repetiverunt, et ægrotum extinxerunt. Et alia ſimilia non deſunt. Exempla vero nulla ſunt, quibus fides debet haberi, ubi, poſtquam ſigna clare apparuerant, ex toto fuit curatus. Signa quidem aliquando tolluntur, ſed mox redeunt,

cum uſu medicamentorum deſiſtitur. Nonnunquam omnia ſigna, ab initio uſque, adeo urgent, ut, ſpatio quinque vel ſex hebdomadarum, finiri poſſint. Aliis in exemplis, in complures annos, produci poteſt. Periculum, ne ægrotum cito rapiat, debilitati dotibuſque urinæ, pro rata ratione, reſpondet. Quo magis hæc ingeſta excedet, eo citius exitus funeſtus ſperandus.

RATIO MEDENDI.

Conſilia autem medendi idonea ſequentia eſſe videntur.

I. Signa, quæ maxime urgent, levare.

II. Impetum humorum, renes verſus factum, diminuere.

III.

III. Syſtema univerſum corroborare, quoniam morbus non a debilitate renum ſolorum, ſed totius corporis, pendere videtur.

I. Quæ ſigna levari præcipue debent, ea ſunt macies corporis, ſitis, durities alvi, &c.

Quantum ad maciem corporis attinet, ea ab aſſimilatione ſubſtantiarum et animalium et vegetabilium imperfecta pendere videtur. Ad eandem creandam quoque confert deſcenſus, per renes, materiæ nutrientis præmaturus. Quo huic igitur occurratur, aſſimilationem conditioni naturali reſtituere, et, ne materia nutriens per renes evacuetur, cavere conandum eſt. Si poſterius rite præſtare poſſemus, maciei forſitan ſubveniretur. Quantum aſſimilationem imperfectam ſpectat, quod magnopere dolendum eſt, natura aſſimilationis imperfectæ tenebris ſpiſſiſſimis involvitur; et igitur, quomodo ei obviam iri debeat, mortales ex toto ignorant.

Quantum ad duritiem alvinam attinet, ei optime

occurrent laxantia leniora, qualia ſunt oleum ſimplex, vel, cum ſignum pertinax eſt, tinctura jalapii vel ſenæ ei adjuncta, &c. Purgantia ſalina non in uſum revocanda, quoniam excretionem per renes adaugent. Sitis denique reſtinguenda uſu aurantiorum, vel tamarindorum, aut quorumlibet aliorum aſceſcentium, ægrotanti conceſſo.

Vir Clariſſimus, qui nomen magnum in medicina ſibi merito adeptus eſt, me certiorem fecit, ſe carnem adipoſam, butyrum et alias res oleoſas, ad ſitim reſtinguendam efficaciſſima omnium fuiſſe compertum.

II. Quæ remedia huic conſilio reſpondent, ea ſunt.

a. Diaphoretica.—Hæc in uſu, in aliquantum temporis, commnni fuerunt. Nonnulli potentiſſima diaphoretica, vel potius ſudorifica, ut pulverem Doverianum, &c. in uſum revocarunt. Cum vero tantam debilitatem faciant, in uſu eorum

non

non diu poteſt perſtari. Perſpirationis liberæ promovendæ conſilio tamen adhiberi poſſunt, quæ poſtea, veſtimenta lanea proxime cutem gerendo, conſervanda eſt. Hoc modo impetus humorum cutem verſus augeri, et renes verſus diminui poteſt. Namque hoc verum eſſe omnes confitentur, unam ſecretionem augere eſſe aliam efficaciſſime diminuere.

b. Emetica.—Hæc, in morem diaphoreticorum, curſum humorem ad cutem augendo, et eundem ad renes minuendo, agunt. Propter actionis vero violentiam et magnam, quam faciunt, debilitatem, raro, aut nunquam, in uſum tuto revocari poſſunt. Vomitionem vero utilem fuiſſe, ab exemplo a Doctore Myers adducto evidenter apparet, "Exemplum vero," inquit ille, "ægroti memoriæ traditum eſt, qui vomitione adeo gravi, ut mortem ei intentaret, correptus eſt, quique nihilominus e diabete ex toto, brevi, convaluit*."

c. Balneum

* Vide Diſſ. Inaug. Edin. anno 1779, editam.

c. Balneum tepidum regioque calida.

Quantopere prius cutem relaxet, et quantum ad ſudorem movendum conferat, neminem latere poteſt. Igitur eodem modo, quo medicamenta ſupra comprehenſa, agit. Quantum ad regionem calidam attinet, pro ſpecie quaſi prioris habenda eſt; et operationem ei propriæ conſimilem habet.

d. Exercitatio.—Hæc, modice adhibita, circuitum in vaſis cutis extremis promovendo, vim tonicam in corpus exercendo, et animum ægrotantis mœſtitia, quacum plerumque colluctatur, liberando, plurimum prodeſſe conſuevit. Cum ægrotus plerumque admodum debilis ſit, et defatigatio ei noceat, geſtatio unica fere forma eſt, qua poteſt adhiberi, qualis eſt equitare, rheda vehere vel navigare. Hæc perſpirationi amiciſſima eſſe, e duritie alvi et quantitate urinæ diminuta, quas faciunt, evidentiſſime patet.

e. Fricatio.—Hæc propemodum pro ſpecie exercitationis

exercitationis haberi poteſt. Circuitum in vaſis cutaneis liberiorem faciendo agit, et partem, cui applicatur, corroborat. Hoc exercitationi præſtat, quod omnibus temporibus, omnibus locis, et ab omnibus hominum ordinibus, adhiberi poteſt.

f. Unctio—Corpus univerſum oleo inungere multum prodeſſe fuit repertum. Illuſtriſſimus Gregorius de caſu meminit, ubi omnia ſigna, hac ratione, ex toto depulit. Morbus vero, intra paucos menſes rediit, et ægrotus noſocomium reviſit. Cum vero Doctorem non ibi reperiſſet, id ingredi noluit; ſed domum repetivit, et, cum, in aliquantum temporis, languiſſet, diem ſupremum obiit. Magnæ abſorptioni cutaneæ occurrendo, et ita impetum humorum ad renes diminuendo, agere videtur.

III.—Quæ remedia huic conſilio conveniunt, ea ſubſequuntur.

a. Aſtringentia.—Hæc in ſolida ſimplicia agunt,

gunt, tonumque illis particulas, unde conflentur, ad ſe invicem propius accedere cogendo conciliant. Non parum auxilii, cum evacuationes ex aliis organis ſecernentibus morbidas ſæpe compeſcant, hoc in morbo promittere videntur. Cæterum renes, reliquum ſyſtema roborando, tantum firmant; ea enim nunquam dari notiſſimum eſt, quin effectus ſuos in totum corpus diffundant. Igitur hoc in morbo, qui minime renibus proprius eſt, ſed ſyſtematis univerſi communis, eſſe videtur, in primis neceſſaria ſunt. Eorum autem præcipua ſunt acidum vitriolicum, aqua calcis, aqua Bathonienſis, et Briſtolienſis, rhababarum, ut nonnullis placet, et alumen. Horum omnium periculum fieri poteſt; ſed palmam reliquis præripit alumen. Vel ſubſtantia, vel forma ſeri aluminoſi, adhiberi poteſt. Nunquam vero obliviſceris, hoc et reliqua adſtringentia parum prodeſſe ſolere, niſi liberaliter aſſumantur, et in uſu eorum ſatis diu perſtetur.

b. Tonica.—Plurima hornm, hoc in vitio, fuerunt adhibita. Eodem modo, quo adſtringentia, agunt.

agunt. Non tantum renes, ſed canalem alimentarium, totumque ſyſtema, corroborant. Igitur nihil illis contra ſigna hujus morbi præcipua, concoctionem depravatam nempe, vireſque aſſimilantes debilitatas, efficacius facile reperies. In modum autem aſtringentium, quam maxime liberaliter ſunt adhibenda, alioquin parum proderunt. Præcipua ex hiſce ſunt cortex Peruvianus, præparata e ferro, amara, balneum frigidum, exercitatio, quam remediis curſum humorum ad ſuperficiem facientibus ſupra annumeravimus.

c. Stimulantia.—Hæc, vaſa languida et debilia excitando, tonum forſitan illis, et igitur univerſo corpori, aliqua ex parte conciliabunt. His haud dubie accenſenda eſt tinctura cantharidum. Cum ſucceſſu proſpero adhibita fuiſſe dicitur. Votis vero ad eam nuper confugientium minime reſpondit, quantitatibus etiam largiſſimis adhibita.

Quædam alia medicamenta, ut utilia, commemorantur; ſed modus, quo agunt, ex toto igno-

tus eſt. Hujuſcemodi ſunt gummi Arabicum, althæa, cornu cervinum, ichthyocolla, oſtrea, &c. Haud dubie ex toto innocentia ſunt, et ex toto quoque inutilia. Namque a multis plene tentata fuerunt, et nihil opis miſerandis ægrotis attulerunt. Opium, vel per ſe datum, vel adſtringentibus et tonicis adjunctum, et liberaliter adhibitum, magnopere profuit, et, nonnullis in exemplis, morbum omnino depulit.

Vir clarus, Carolus Keith, medicus Morpethenſis, ut pro certo accepi, opium diabete laboranti, longum per tempus, liberaliter præſcripſit, et quantitatem urinæ a libris ſeptemdecim, quæ ſingulis diebus excernebantur, ad quinque, aut circiter, diminuit. Ægrotus in morbum non poſtea recidit, ſed per pneumoniam, quæ morbo ita diminuto et levato ſupervenit, fuit raptus.

FINIS.

BRITISH 26 JY 77 MUSEUM